

Tento obsáhlý úryvek uvádím především projeden naprosto ne zanedbatelný rys: nápadnou podobnost textu autorova a kritikova; kdyby nebylo grafických rozlišení, stěží bychom obojí rozeznali. Podobné, jen méně zručné, je to i u ostatních téměř stejných recenzních ohlasů. Stereotypnost interpretace sblíží v zásadě Kunderův text s Páralem, ani zde se nelze v interpretaci minout, přistoupíme-li na rámcující propagační hru. Ve třicátých letech vyšla u Šolce a Šimáčka v edici Horizont série drobných knížek s lákavými obálkami a světáckou reklamou. V lechtivých historkách zaměstnávajících se poněvíc paroháčstvím a napsaných lehkou rukou a se znalostí konzumenta se nad prajednoduchým dějem stále hlubokomyslně přemýšlí o ženství, mužství, osudu, paradoxech: „Nežádáte od těla to, co tělo může poskytnouti, ale žádáte ještě více. Nestací vám, že se vám oddáváme, abychom ukojili své i vaše tělo. Chcete k tomu ještě příslušný rozhovor, růžový glejt". ...Na obálce je pak shrnuto „vznění": „Je to ... divoká satira — ale upřímná — na lidskou hloupost — a zvláště je výsměchem pokrytectví a lži..."; „Novely Pitigrillovy jsou zábavné, bystré, ačkoli se autor snaží pod aristokratickou formou uměleckou zdát se povrchní." — Tyto jednoduché charakteristiky jsou bezelstně propagační a přitom však — v povrchně zprostředkující rovině — stejně „pravdivé" jako jednoduché interpretace Kunderovy knihy.

Je opravdu, pokusíme-li se vymanit z propagačních akcí, tak zásadní rozdíl mezi komentovanými historkami Pitigrilloho (mám na mysli především Pás cudnosti) a komentovanými příběhy Kunderovými? Jistěže ano, a ještě si ho všimneme. Shody a podobnosti jsou ovšem zcela očividné. Především v tzv. stavbě příběhů. — Žert, anekdota, ironicky pojatá historka, stále komentovaná, je příležitostí k bravurním kouskům formulačním, „filozofujícím". Úvahy o technice, funkci a ošemetnosti tělesného styku jsou u obou autorů jen málo rozdílné. Jednoznačnost „stavby" a „významu", starost o to, aby vytčeny cíl byl bez přesahů naplněn a aby ho konzument beze zbytku pochopil, jde u obou autorů do takových mezí, že a i text se velice podobá své jednoduché kritické interpretaci, je s ní v bilancujících, shmužících momentech dokonce zamě-